

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. P. P.**, zastoupen JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha 2, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, Brno, o uložení pořádkové pokuty, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2013, č. j. 30A 55/2011 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2013, č. j. 30 A 55/2011 - 49, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2011, č. j. BB957-2/99/1/9/2011, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, ze dne 17. 1. 2011, č. j. BC723-3/2010. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pořádková pokuta podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o státní kontrole“), ve výši 50.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Podle výrokové části napadeného rozhodnutí žalované (obdobně zní i výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byla žalobci uložena pořádková pokuta podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb. ve výši 50.000 Kč za způsobení toho, že kontrolovaná osoba Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo, se sídlem Čejkovice 945, IČ: 45475148, nesplnila povinnost podle § 14

odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., když po započetí kontroly prováděné inspektory Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále též „inspektoři SZPI“ či „zaměstnanci SZPI“) dne 29. 11. 2010 na provozovně této kontrolované osoby, Čejkovice 945, nebyly vytvořeny základní podmínky pro provedení kontroly tím, že touto kontrolovanou osobou nebyla poskytnuta součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků podle § 11 písm. a) a b) zákona č. 552/1991 Sb., když inspektorům SZPI nebyl umožněn vstup do skladu hotových výrobků, ve kterém měly být provedeny kontrolní úkony – kontrola plnění opatření č. P0774-70394/10/C, D02 a když nebyla předložena vinařská evidence.

V podané žalobě žalobce uváděl několik žalobních námitek. Nejprve namítal nepřezkoumatelnost výrokové části napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, kdy podle jeho názoru zcela absentuje popis jednání žalobce, tj. fyzické osoby, která měla protiprávní jednání způsobit dle odůvodnění rozhodnutí. Dále žalobce namítal vady řízení, které podle jeho názoru měly spočívat v řadě procesních pochybení. V žalobou napadené věci bylo řízení zahájeno podle § 46 odst. 1 správního řádu oznámením o zahájení řízení ze dne 13. 12. 2010, s tím, že žalobce má až do vydání rozhodnutí právo v souladu s § 36 odst. 1 až 3 navrhopvat důkazy a vyjádřit své stanovisko, stejně jako vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále v žalobě uvedl, že v oznámení o zahájení řízení bylo taktéž uvedeno, že z podkladů řízení vyplývá důvodné podezření, že žalobce způsobil, že kontrolovaná osoba nesplnila zákonem uloženou povinnost a že zde byly naplněny podmínky pro uložení pořádkové pokuty. Žalobce dále poznamenal, že se svým podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 23. 12. 2010 k oznámení o zahájení řízení vyjádřil, s tím, že zahájené řízení považuje za nepřezkoumatelné, oznámení za vydané v rozporu se zákonem, a důvodné podezření považuje za neoprávněné. Dále v žalobě žalobce namítal, že v řízení nebyla respektována ustanovení správního řádu o provádění důkazů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze zjistit, že správní orgány vycházely výlučně z protokolu kontrole č. P075-70394/10 ze dne 29. 11. 2010, přičemž konstatují, že žalobce byl s obsahem protokolu seznámen a převzal jeho výtisk č. 2. Ve skutečnosti však žalobce s protokolem seznámen nebyl, neboť nebyl osobou oprávněnou v dané věci jednat, k tomu byl zmocněn na základě generální plné moci ze dne 22. 11. 2010 zástupce JUDr. Kratochvíla. Převzetí stejnopisu protokolu žalobcem neznamena, že byl listinný důkaz proveden. Žalobce dále označil kontrolu provedenou dne 29. 11. 2010 za nezákonně zahájenou, neboť žalobce nebyl oprávněn za kontrolovanou osobu jednat. Požadavek kontrolních pracovníků na předložení evidenčních knih kontrolované osoby byl jednak předčasný, neboť kontrolovaná osoba požádala o prodloužení lhůty ke splnění předchozího opatření, a do data předmětné kontroly nebylo o této žádosti rozhodnuto, a jednak nemožný, neboť pracovník, jenž evidenční knihy vede a má je ve svém držení-dispozici, nebyl v den prováděné neohlášené kontroly na provozovně kontrolované osoby přítomen. Požadavek na vstup do skladových prostor kontrolované osoby nebyl rovněž oprávněným, neboť kontrolované opatření bylo zrušeno opatřením ze dne 19. 11. 2010. Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje náležitosti v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výroku nejsou uvedena všechna právní ustanovení na jejichž základě bylo rozhodováno, a rovněž odůvodnění neobsahuje všechny náležitosti ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. V závěru žaloby žalobce ještě také namítá nepřezkoumatelnost výroku o sankci, která byla uložena v maximální výši, nebylo přihlédnuto k osobním a majetkovým poměrům žalobce, nebylo

pokračování

přihlédnuto k polehčujícím okolnostem, uvedeny byly pouze okolnosti přitěžující, „byla porušena zásada dvojího přičítání“, nebyla dodržena ani zásada přiměřenosti postihu.

Krajský soud se s žalobními námitkami, jak plyne z rozsáhlého odůvodnění napadeného rozsudku, obsírně argumentačně vypořádal, přičemž poukázal i na to, že řada žalobních námitek byla obsažena již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vypořádal se s nimi odvolací orgán. Z důvodů v napadeném rozsudku výslovně vyložených krajský soud neshledal žalobu v žádné ze žalobních námitek důvodnou.

V obsáhlé kasační stížnosti podávané s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel nejprve namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně (resp. i žalovaného), přičemž obsáhle polemizuje s tím, zda je ve výroku užitá skutková věta dostatečně vypovídající a určitá, aby předmětné rozhodnutí bylo přezkoumatelné a zákonné. Stěžovatel je toho názoru, že v tomto směru není daná skutková věta nejen v souladu s § 68 správního řádu, ale že dále také neodpovídá kvalitativním požadavkům kladeným Evropskou úmluvou o lidských právech na správní rozhodnutí; to s ohledem na podřaditelnost pořádkových deliktů jejímu čl. 6. Podle názoru stěžovatele se krajský soud touto námitkou uplatněnou v žalobě náležitě nezabýval, ani neuvedl, jakými úvahami se v souvislosti se vznesenou námitkou nezákonnosti řídil, a tím svým rozsudkem naplnil důvody kasační stížnosti vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Dále stěžovatel namítá nezákonnost zahájení kontroly a nezákonnost požadavku na součinnost stěžovatele při kontrole. V žalobě vytýkal žalovanému, že se nezabýval příslušnými vadami řízení, a stěžovatel je toho názoru, že nesprávným postupem žalovaného, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, se důsledně nezabýval ani krajský soud. Kontrola u kontrolované osoby nebyla zahájena zákonným způsobem ve smyslu § 12 odst. 2 písm. b) zákona o státní kontrole, neboť její zahájení bylo oznámeno subjektu – stěžovateli, který nebyl oprávněn za kontrolovanou osobu jednat. Stěžovatel je toho názoru, že zmocnitel je oprávněn zjednat si zmocněnce, pokud nemá zájem sám osobně v řízení vystupovat a potom procesní aktivitu nechává na svém zmocněnci. Správní orgán by měl takto projevenou vůli kontrolované osoby respektovat. Za tohoto stavu věci pak nebyl správní orgán oprávněn po stěžovateli součinnost ke kontrole vyžadovat, a ten se pak nemohl dopustit jemu za vinu kladeného pořádkového deliktu. Napadený rozsudek krajského soudu je tak podle stěžovatele v tomto směru nesrozumitelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., závěry krajského soudu jsou navíc samy o sobě nezákonné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nemají oporu v náležitém zjištění skutkového stavu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Návazně stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost výroku o uložené sankci. Tady je toho názoru, že se správní orgán nezabýval všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty, zejména nezkoumal okolnosti, majetkové poměry stěžovatele, míru závažnosti následků a dále řádně neodůvodnil výši pokuty, která byla uložena na maximální hranici. Pokuta tak byla podle stěžovatele nepřiměřená. Stěžovatel nesouhlasí, že správní uvážení při stanovení výše uložené pokuty nevybočilo ze zákonného rámce § 62 odst. 3 správního řádu. Nebylo přihlédnuto k polehčujícím okolnostem, a v předmětném řízení, vedeném z moci úřední,

bylo pouze na správním orgánu, aby si opatřil veškeré nutné podklady pro rozhodnutí. S odkazem na čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech stěžovatel zdůraznil význam individualizace sankce s tím, že uplatňování správní represe není vystavěno na formálním pojetí deliktu, ale materiálním. Polehčující okolností, jak přiznal i krajský soud, bylo, že stěžovateli dosud pořádková pokuta uložena nebyla. Za výraznou polehčující okolnost dále stěžovatel považuje to, že inspektorům označil jednak osobu oprávněnou za kontrolovanou osobu jednat, a dále pracovníka pověřeného k plnění opatření, ke kterým kontrola směřovala. Dále stěžovatel správním orgánům vytýká, že došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, když jako přitěžující okolnost posoudily samotné nesplnění povinnosti zakládajícího spáchání předmětného deliktu. Ve vztahu ke všem těmto námitkám stěžovatel uvádí, že byly již námitkami žalobními a krajský soud se s nimi podle jeho názoru náležitě nevypořádal.

S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soud k dalšímu řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, v němž zejména uvedla, že kasační stížnost opakuje tvrzení žalobce, která byla dílem již předmětem odvolání, a dále pak prakticky v celém rozsahu předmětem žaloby, k níž se žalovaná již dříve samostatně vyjádřila a nyní na toto vyjádření také odkázala. S argumentací, která navazovala na obsah rozhodnutí o odvolání a vyjádření k žalobě žalovaná postupně vyjádřila nesouhlas se všemi kasačními námitkami, a ztotožnila se s názory krajského soudu tak, jak jsou uvedeny v napadeném rozsudku.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud k meritu věci (uložení pořádkové pokuty stěžovateli) zjistil: Dne 29. 11. 2010 v 10.10 hod. se dostavili zaměstnanci Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně, do provozovny kontrolované osoby Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo, na adrese Čejkovice 945, za účelem provedení kontroly plnění opatření č. P074-70394/10/D01. Zaměstnanci SZPI se prokázali služebními průkazy a pověřením k výkonu kontrolní činnosti. Zahájení kontroly bylo na místě oznámeno přítomnému Ing. P. P., řediteli a místopředsedovi představenstva kontrolované osoby. Ing. P. P. sdělil, že kontrola nebude možná, neb kompetentní pracovník k dopracování evidenčních knih, ing. M., není na provozovně přítomen, a dále, že jako kompetentního k jednání za kontrolovanou osobu zmocnil JUDr. Kratochvílu, který taktéž není přítomen. Po operativním telefonním kontaktu obě uvedené osoby, ing. M. i JUDr. Kratochvíla, zaměstnancům SZPI sdělili, že se ke kontrole aktuálně dostavit nemohou. Při kontrole byl ing. P. P. vyzván, aby zaměstnancům SZPI bylo umožněno zkontrolovat, zda kontrolovaná osoba neuvedla do oběhu vína, která byla zakázána uvádět do oběhu. Ing. P. P. to odmítl s tím, že bez přítomnosti právního zástupce neumožní kontrolu plnění uloženého opatření. Když byl ing. P. P. vyzván k předložení průkazné evidence sdělil, že evidenci v tento moment nepředloží, protože ji nemá k dispozici. O průběhu této kontroly byl sepsán protokol, který je součástí spisu. K obsahu sepsaného protokolu dopsal Ing. P. P. dovětek, v němž uvedl, že na základě plné moci ze dne 22. 11. 2010 je v celém řízení oprávněn jednat se SZPI za kontrolovanou osobu pouze právní zástupce, JUDr. Pavel Kratochvíla, a proto on sám není bez přítomnosti právního zástupce se k čemukoliv oprávněn vyjadřovat. Dále z obsahu spisu vyplývá, že přípisem SZPI ze dne 13. 12. 2010 bylo stěžovateli oznámeno

pokračování

zahájení správního řízení ve věci uložení pořádkové pokuty podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a to na základě kontrolního protokolu č. P075-70934/10 ze dne 29. 11. 2010 včetně příloh, s tím, že z uvedeného podkladu vyplývá důvodné podezření, že účastník řízení jako fyzická osoba způsobil, že kontrolovaná osoba, Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo, Čejkovice 945, IČ 45475148, nesplnila povinnost podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, když po započetí kontroly prováděné orgánem státního dozoru dne 29. 11. 2010 na provozovně této kontrolované osoby v obci Čejkovice 945, nebyly vytvořeny základní podmínky pro provedení ucelené kontroly, zejména tím, že touto kontrolovanou osobou nebyla poskytnuta součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků podle § 11 písm. a) a b) zákona o státní kontrole, když zaměstnancům SZPI nebyl umožněn vstup do skladu hotových výrobků, ve kterém měly být provedeny kontrolní úkony – kontrola plnění opatření č. P074-70934/10/C, D, a když nebyla předložena vinařská evidence. Dále se v oznámení uvádí, že účastník řízení je dle výpisu z obchodního rejstříku vedeného u Krajského soudu v Brně místopředsedou představenstva a současně i ředitelem kontrolované osoby, a tedy je jako statutární zástupce oprávněn i k úkonům týkajícím se jednání ve vztahu s orgány státního dozoru. Dále ze spisu vyplývá, že po provedeném řízení bylo ve věci uložení pořádkové pokuty stěžovateli za uvedené jednání vydáno nejprve rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a poté co se stěžovatel proti němu odvolal, bylo odvolacím orgánem, resp. žalovanou, vydáno napadené rozhodnutí, které bylo následně předmětem dotčeného žalobního přezkumu.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatné míře opakuje námitky žalobní, v zásadě s obdobnými argumenty jako v žalobě, tyto dále slovně rozvádí, nicméně často zjevně nad rámec toho, co je rozhodné pro posouzení věci, přičemž se ve značné míře pouští do odtažitých subjektivních úvah a hodnocení. Současně namítá, že nesouhlasí nejen se závěry krajského soudu, ale ani s tím, jakým způsobem se krajský soud s předmětnými námitkami vyrovnal.

Z obsahu napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že se krajský soud všemi žalobními námitkami zabýval, a to i ve vzájemných souvislostech, přičemž je shledal nedůvodnými a také příslušně odůvodnil, proč. Nejvyšší správní soud konstatuje, že s tím, jak se krajský soud s žalobními námitkami vypořádal, se plně ztotožňuje, a na toto vypořádání v celém rozsahu i v podrobnostech na tomto místě také odkazuje.

Z pohledu vlastního právního posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované, stejně jako napadeného rozsudku, považuje Nejvyšší správní soud v nynějším

kasačním řízení za potřebné podtrhnout a vlastními slovy formulovat koncentrované pojaté rozhodné důvody, které kasační námitky (jako parafrázi hlavních žalobních námitek) popírají, resp. vyvrací.

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně (resp. i žalovaného), přičemž obsáhle polemizuje s tím, zda je ve výroku užitá skutková věta dostatečně vypovídající a určitá, aby předmětné rozhodnutí bylo přezkoumatelné a zákonné.

Podle obdobně znějících výrokových částí obou rozhodnutí správních orgánů, tj. rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí žalované, byla žalobci uložena pořádková pokuta podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb. ve výši 50.000 Kč za způsobení toho, že kontrolovaná osoba Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo, se sídlem Čejkovice 945, IČ: 45475148, nesplnila povinnost podle § 14 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., když po započetí kontroly prováděné inspektory Státní zemědělské a potravinářské inspekce dne 29. 11. 2010 na provozovně této kontrolované osoby, Čejkovice 945, nebyly vytvořeny základní podmínky pro provedení kontroly tím, že touto kontrolovanou osobou nebyla poskytnuta součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků podle § 11 písm. a) a b) zákona č. 552/1991 Sb., když inspektorům SZPI nebyl umožněn vstup do skladu hotových výrobků, ve kterém měly být provedeny kontrolní úkony – kontrola plnění opatření č. P0774-70394/10/C, D02, a když nebyla předložena vinařská evidence.

Podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole *Fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 tohoto zákona, může kontrolní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 50.000 Kč.*

Ustanovení § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole stanoví: *Kontrolované osoby jsou povinny vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, zejména jsou povinny poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků uvedeným v § 11 písm. a) až f) a h) tohoto zákona. Fyzické osoby nemají povinnost podle § 11 písm. d) tohoto zákona v případech, kdyby jejím splněním způsobily nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám blízkým.*

V ustanovení § 11 písm. a) a b) se uvádí: *Kontrolní pracovníci jsou při provádění kontroly oprávněni:*

a) vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných osob, pokud souvisí s předmětem kontroly; nedotknutelnost obydlí je zaručena,

b) požadovat na kontrolovaných osobách, aby ve stanovených lhůtách předložily originální doklady a další písemnosti, záznamy dat na paměťových médiích prostředků výpočetní techniky, jejich výpisy a zdrojové kódy programů, vzorky výrobků nebo jiného zboží (dále jen "doklady"),

Náležitá formulace skutkové věty ve výrokové části rozhodnutí ve věci správního deliktu je nepochybně nepodkročitelným požadavkem na řádný obsah výrokové části rozhodnutí, a musí být vždy specifikována tak, a aby ve spojení s ní byl daný skutek vymezen natolik dostatečně a jednoznačně, aby byl určitý a nebyl zaměnitelný. Jednání stěžovatele, kterým naplnil skutkovou podstatu pořádkového deliktu podle § 19 odst. 1

pokračování

zákona o státní kontrole spočívalo v neumožnění vstupu kontrolujících zaměstnanců SZPI do skladu hotových výrobků, kde měla být provedena kontrola plnění předchozího opatření, a dále v nepředložení požadovaných evidenčních knih vinařské evidence. Toto bylo požadováno po stěžovateli, jako statutárním zástupci kontrolované osoby, tedy po osobě oprávněné za kontrolovanou osobu jednat, ten toto však odmítl splnit, popř. jinak zajistit. Tím, jak je také ve výrokové části uvedeno, stěžovatel způsobil, že kontrolovaná osoba nevytvořila základní podmínky k provedení kontroly podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, když neposkytla součinnost kontrolním zaměstnancům SZPI odpovídající jejich oprávněním podle § 11 písm. a) a b) zákona o státní kontrole. To podle názoru jak krajského soudu, tak i podle názoru Nejvyššího správního soudu, představuje pro výrokovou část rozhodnutí dostatečný popis jednání stěžovatele, a je plně v souladu s dikcí § 68 správního řádu, a stejně tak odpovídá i standardně vnímaným kvalitativním požadavkům kladeným na správní rozhodnutí Evropskou úmluvou o lidských právech. Bližší okolnosti předmětného deliktního jednání jsou potom uváděny v odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů. Případný požadavek na popis těchto okolností, či na podrobnější popis deliktního jednání ve výrokové části, by podle názoru Nejvyššího správního soudu vedl k popření rozdílných funkcí výroku a odůvodnění rozhodnutí a požadavku na jejich vyvážený poměr.

Dále stěžovatel namítá nezákonnost zahájení kontroly a nezákonnost požadavku na součinnost stěžovatele při kontrole s tím, že její zahájení bylo oznámeno subjektu - stěžovateli, který nebyl oprávněn za kontrolovanou osobu jednat.

K tomu Nejvyšší správní soud především poznamenává, že tuto námitku vnímá jako více než účelovou. Není-li sporu o tom, že stěžovatel je statutárním zástupcem kontrolované osoby, potom nemůže být nikdo povolanější, kdo může a má za kontrolovanou osobu jednat. To patří k notoriím právního vědomí, a pakliže toto sebesofistikovaněji zpochybňuje právní zástupce stěžovatele, pak je otázkou, jaký účel tím sleduje. Krajský soud k vypořádání této námítky jako námítky žalobní přistoupil s plnou vážností, a obsáhle reprodukoval právní názory, které předmětnou notorietu vysvětlují, a to ve vazbě na obecná ustanovení právní úpravy.

Nejvyšší správní soud toliko stručně připomíná, že na dotčený postup podle zákona o státní kontrole se vztahoval (zákon pozbyl účinnosti 31. 12. 2013) správní řád, a i ten se ve svém § 30 pro potřeby úkonů jménem právnické osoby obrací k obecné právní úpravě tohoto institutu, na kterou odkazuje.

Současně Nejvyšší správní soud poznamenává, že názor stěžovatele, že lze zmocněním přenést celý rozsah oprávnění statutárního orgánu na zástupce, s tím, že nadále zastoupený nemůže vykonávat cokoli ze svých původních oprávnění, je nejen proti logice institutu zastoupení, ale vedl by až k příp. absurdnímu závěru, že by zastoupený příp. ani nemohl udělenou plnou moc odvolat. Lze si jistě představit výhradní jednání zástupcem zastoupeného u vysoce kvalifikovaných úkonů, k nimž je zastoupení zjednáno. To přichází v úvahu typicky např. u náročnějších právních služeb. Takovou povahu však vyžadovaná a stěžovatelem odmítnutá součinnost, již měl poskytnout kontrolnímu orgánu, zcela určitě neměla.

Z uvedených důvodů nemohl Nejvyšší správní soud s danou námitkou souhlasit.

Stěžovatel také namítal nepřezkoumatelnost výroku o uložení sankci, s argumentací, že se správní orgán nezabýval všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty, zejména nezkoumal okolnosti, majetkové poměry stěžovatele, míru závažnosti následků, polehčující okolnosti, porušil zásadu zákazu dvojího přičítání a dále řádně neodůvodnil výši pokuty, která byla uložena na maximální hranici. Pokutu označil za nepřiměřenou.

Jak Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu napadeného rozsudku, krajský soud vypořádání se této námitky věnoval více než dvě strany textu odůvodnění, kde vyložil svůj názor na postup žalovaného v uvedeném směru, který shledal souladný se zákonem. Nejvyšší správní soud jen stručně dodává, že i on je toho názoru, že žalovaný při svém rozhodnutí přímo či nepřímo zohlednil všechny rozhodné skutečnosti daného případu, a to v souvislostech posuzované věci, přičemž pokud šlo o přitěžující a polehčující okolnosti, výslovné polehčující okolnosti neshledal. Je skutečností, že žalovaný detailně polehčující okolnosti nevyhledával, nicméně jeho úkolem jistě nebylo vyhledávat příp. dílčí polehčující okolnosti za každou cenu, nýbrž jeho povinností bylo zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v tomto kontextu shledat a posoudit příp. polehčující i příp. přitěžující okolnosti. O tom, že stěžovatel odmítl poskytnout vyžadovanou součinnost pochybností nebylo, a to jak měl být tento stav vyhodnocen, bylo věcí hodnocení ze strany správních orgánů obou stupňů, s ohledem právě na odeznlé okolnosti daného odmítavého jednání stěžovatele. K tomu se nabízí poznamenat, že stěžovatel ani žádné polehčující okolnosti jak ve správním řízení, tak ani v řízení před krajským soudem, neuváděl. Nejvyšší správní soud se dále shoduje s krajským soudem i v tom, že i podle jeho názoru žalovaný výši uložené pokuty odůvodnil dostatečně (podstata zjištěného porušení povinnosti byla zřejmá již na místě a v čase předmětné kontroly) nevybočil ze zákonných mezí pro ukládání pořádkové pokuty, a stejně tak se nedopustil porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Jako přitěžující okolnost nebylo označeno samotné nesplnění povinnosti zakládajícího spáchání předmětného deliktu (tj. neposkytnutí součinnosti), jak uvádí stěžovatel, nýbrž to, že stěžovatel vyžadovanou součinnost neposkytl *aniž by mu v tom bránily jakékoliv závažné skutečnosti*, a dále, že způsobil *nesplnění hned dvou povinností*, a to *umožnění kontroly hotových výrobků a předložení účetní evidence*.

Dále pokud jde o námitku nepřiměřenosti výše pokuty uložené na horní hranici jejího zákonného rozpětí, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel na straně jedné namítá, že sankce byla nepřiměřená, ale na straně druhé již nepožaduje (ani dříve nepožadoval) její moderaci. Jinými slovy tak nevyjádřil, v jaké výši by sankci za přiměřenou považoval. Pokud měl příp. na mysli, že sankce byla nezákonná a nepřicházela vůbec v úvahu, potom by zřejmě nerozporoval její nepřiměřenost, a dožadoval by se toliko zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. On však svoje námitky v tomto směru kombinoval, avšak nečinil tak systémově, resp. důsledně. Vlastní hodnocení přiměřenosti pokuty nepochybně může být věcí rozdílného vnímání. Rozhodující jsou však vždy konkrétní okolnosti té které rozhodované věci, a tomu odpovídající odůvodnění rozhodnutí. V nyní posuzované věci podle názoru Nejvyššího správního soudu není bez významu mj. ani ta skutečnost, že se jednalo o opakovanou kontrolu, a to za účelem kontroly plnění dříve přijatých opatření k nápravě, což bylo stěžovateli zřejmé, dále pak stěžovatel byl v postavení statutárního zástupce kontrolované osoby, a za tohoto stavu věci

pokračování

odmítnutí poskytnutí součinnosti přirozeně jen nabylo na závažnosti. Tak potom Nejvyšší správní soud považuje, vedle důvodů uvedených žalovaným a potažmo krajským soudem, i z důvodu posledně uvedeného, závěr krajského soudu o opodstatněnosti výše uložené sankce a správnosti jejího odůvodnění za souladný se zákonem.

Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci ztotožnil s hodnocením krajského soudu v napadeném rozsudku, a to, že pořádková pokuta nebyla stěžovateli uložena nezákonně a nepřezkoumatelně.

Stěžovatel jako osoba oprávněná jednat jménem kontrolované osoby, vystupující v pozici statutárního zástupce, nepustil kontrolní zaměstnance SZPI do skladu hotových výrobků a nepředložil požadovanou vinařskou evidenci ke kontrole plnění dříve uloženého kontrolního opatření, a neposkytl tak orgánu kontroly součinnost ve smyslu zákona o státní kontrole. O této skutečnosti není sporu a stěžovatel ji nezpochybňuje. Stěžovatel zpochybňuje svoji povinnost k poskytnutí součinnosti s tím, že k tomu, byť byl v pozici statutárního zástupce kontrolované osoby, nebyl oprávněn, neb k tomu byly oprávněny výlučně jiné osoby. Takový právní názor, kterým se stěžovatel hájí, je však podle Nejvyššího správního soudu vzhledem ke všemu shora uvedenému neudržitelný.

Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně a další spisové dokumentace k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu